

GYÓRI LÁSZLÓ

A könnyű roncs

A tepertő milyen drága étek!
Töpörtyű korában (ósdí a szó)
nem volt ennyire nagybolti méreg-
drága e hajdani ennivaló.
Ha kisült a saját zsírában,
azt adta lényegül, amiben kisült,
a zsírt.
A töpörtyű, ahogy forrt az üst,
rajta evickélt.
Az volt, ami sírt.
Roncsként hánykolódott
a tengeren,
s hogy ne fúljon belé,
végül kihalásztuk.
Alul, az alján volt a lényeg,
amiért zubogott a tenger.
A zsírt bődönbe főzni, sütni tettük,
a töpörtyűt kelletlen megettük.
Ma az a könnyű
roncs, a töpörtyű
a drága, ami a tetején úszik.
Az az előkelő fenső.
Megvetlek, de megeszlek,
tepertő.

Az Egy

Milyen soknak látom Egyeinket,
az Egy is mennyire sokra megy!
Szédülve nézem a rengeteg
bravúrt, ahogy elibém keringnek!

És általuk elhiszek már mindent,
jót, rosszat egyaránt elhiszek,
még azt is elhiszem, aminek
az a vége, hogy neki se higgyek.

Azután a mélyére tekintek.
Fortyogó, gnosztikus mélybe vet,
ahonnan már eltűnnek a rímek,

a bravúr az egyszerűbe megy
át, és erő és eszme keringtet,
s viszi-viszi testem-lelkemet.

Fűrészpor a kertben

Fűrészeltünk, láncfűrészszel,
a fűrészpor halomba gyűlt a fűben.
A fahasábok előbb nagy viszályban álltak,
egymásba fulladtak, ahogy hömpölyögtek,
ahogy lezuhantak,
amikor sebtében arrébb hajigáltuk őket.

Néhány nappal később eltűnt a rendetlenség,
a hasábok sárga végei
az eresz alatt egymás mellé illeszkedtek sorban,
helyükön újra kiderült a fű,
csak a fűrészpor nyomta változatlanul.

Nagyját, a dombot, vödörkbe húzva
a komposzt ketrecébe öntöttem bele,
kitört (még erőtllenül) a napfényre a fű,
de még fűrészporral volt a gyökereknél
egyenetlenül tele.

A fűben fűrészpor, a fűrészporban fű,
rendetlen folt a kertben, tisztátalan.
Hogy sérti a szemem, közönnyel nézitek,
testvérek vagytok, egymásban tűntök el.

Száradj és bízz!

Száradj és bízz! – mondom, miközben
fölrakom a ruhát.
Minél előbb, mert sürgetően
szükségem volna rád.

Illantsd a magad rejtekéből,
ami még megmaradt,
de amely máris kifelé tör,
a buzgó titkokat.

Bizakodom a tisztulásban,
a végső most jön el,
amikor fölraklak a házban,
és a szál fölemel.

A fregoli az a magasság,
ahol száradni fogsz,
az ablak nyitva, jár a passzát,
és elillan a rossz.

Kevés időnk van, igyekezzél,
maholnap utazunk.
Előbbre való mi a testnél?
Szikkadj, te kis hazug!